

de lo que pogués passar i anunciar un perill que pot venir. Tant és així que no té inconvenient en retirar tota paraula que pugui ser interpretada com coacció.

El senyor Sans pregunta si's pot considerar com a centre de cultura un lloch on s'hi representa la «Gatita blanca». Aquestes paraules indignen terriblement als lerrouxistes que mouen una gran cridoria increpant al senyor Sans, el qual, per si no ho havien sentit, repeteix lo de la «Gatita blanca».

Se posa a votació l'article i com a la meitat se veu que és cosa perduda, els lerrouxistes, cremats, comensen a desfilir.

La votació dona per resultat 35 vots contra la subvenció i 27 en favor. Han votat en contra 15 lerrouxistes i 20 vocals, i en pro 25 lerrouxistes i 2 vocals.

Quina democràcia!

Al proclamar-se'l resultat, la desbandada dels lerrouxistes es fa completa. De lleugera l'article concedint la subvenció de 45.000 pessetes al Orfeó Català.

El senyor Santamaría presenta una esmena demanant que se suprimeixin aquesta subvenció i la del Col·legi d'Advocats.

El senyor Iglesias (E.) diu que'l resultat de la votació és una ofensa personal pels lerrouxistes. Aquests contestaran degudament en lo successiu, i d'aquesta actitud futura n'accepta tota la responsabilitat.

«Nosaltres—diu—hem sigut majoria; nosaltres hem respectat subvencions que no's agradaven; nosaltres hem sigut tolerants (sic) i vosaltres advoqueu ara una actitud intolerant. Ho tindrem en compte».

L'orador, còrde de costum, perd la serenitat, s'excita i s'ha a posar a cridar contra l'Orfeó Català, perquè diu que fa pagar l'entrada i que's preocupa de la música estrangera, mentre els músics catalans han d'emigrar. Això, diu, és una vergonya.

El senyor Iglesias (Ignasi), no menys cremat—«En Morera ha hagut d'enganyar!».

El senyor Iglesias (E.)—Com que no podem tolerar-ho, ens retirem. «Veniu a anar-vos a veure!» Donchs ens batrem. La subvenció de la «Casa del Poble» no es el preu de la del Orfeó. El senyor Vinyals demana que se suprimeixin aquestes subvencions.

«No hem regatejat res; més n'hauríem donat si més n'haguessim tingut; no regatejarem res en pro de les idees que tenen vitalitat a Barcelona, però vosaltres ens heu provocat a la lluita, i sou, per lo tant, els responsables de lo que passa en lo successiu».

Final

El senyor Durán.—Demano la paraula.

El senyor Santamaría.—Demano la paraula per una qüestió d'ordre. Que's compeli número de vocals.

El senyor Durán.—Consti que's radicals no volen que's contasti.

El president (Giménez).—Prego al senyor Santamaría que desisteixi de la seva petició, tota vegada que hi ha regidors que desistien fer us de la paraula.

El senyor Santamaría.—Com que faig us d'un dret reglamentari, insisteixo en la meua petició.

El president.—En aquest cas, que's compeli número.

El secretari compta, i resulta que no n'hi són més que 42. Pera caldrà sessió s'hà necessitat 51.

El president.—No havent-hi número suficient, s'aixeca la sessió.

El senyor Durán.—Perquè's radicals fugen de discussió.

Eren les 7.25.

Reglamentàriament, el presupost queda ab alguns extrems aprovats però no executius, perquè formen un tot orgànic i indivisible.

La Junta que s'arriba per al bienni que ve seguirà la discussió.

Comentaris

Per molt bona voluntat i per molt enginyosa diplomàcia que tingues el senyor Pinilla—que d'aquesta darrera n'tingué molt poca—fàcil li havia d'ésser comprendre que les seves paraules, més que un element de concòrdia—si en l'assumpte que's tractava n'hi cabia—resultarien factor principalment de desavenença, de forçades disculpes per arribar a la consecució del seu desig.

La subvenció de 15.000 pessetes a la «Casa del Poble» no podia alçar els vots dels vocals associats que no la creyen de cap manera justificada, però moltíssims menys havien de guanyar-se les paraules que anunciaven la sortida dels regidors lerrouxistes, a fi de que no hi hagués sessió, essent necessària la majoria dels que constituïen la Junta Municipal en primera convocadòria, i aquelles altres que entranyen una amenaça de revenja contra tradicions i creences fonamentals dins de la vida barcelonina, per quan hi hagi en el pròxim bienni la majoria indubtable del senyor Lerroux.

Fetes aquestes dues observacions, quedava fatalment descomptada la supressió de la cantitat proposada per regalar a la «Casa del Poble». Ja ho havien dit regidors i vocals del grup republicà, autòcrates no essent exacte que aquesta subvenció se donaria a canvi de la consignada a l'Orfeó Català. Ara'l senyor Pinilla ho declarava oficialment. Digué ab tota claretat que si no era votada favorablement la suma de 15.000 pessetes a la «Casa del Poble», no hi hauria presupost extraordinari.

Una cosa anava per l'altra. Y, naturalment, aquesta posició desafortunada, indigna, obligava més a votar en contra.

Y, en efecte, perduda la votació pels lerrouxistes, sublevants brutalment contra'l dret de les majories, regimisme políticament proclamant per ells, abandonaren el Consistori, a fi de que no hi hagués nombre suficient per continuar la sessió de primera convocadòria; no sense que abans el leuador dels radicals promoués crides en discurs a meeting exactament igual al que feu el dia del seu debut en el Saló de Cent. Digué quatre mots groguits; afirmà, com sempre, que ells eren els provocats, i acabà dient que ells eren les víctimes de la reacció, que's nega'l pa i l'aigua.

Y, comptat el nombre dels presents, no pogué continuar la sessió. Y no hi hagué, per tant, sessió extraordinària.

Hi ha que adverteix que dins d'aquest presupost hi havia moltes consignacions per a obres de cultura, de sanejament, de beneficència i per a complir deutes imprevisibles de l'Ajuntament. De tot se'n burlaren els senyors lerrouxistes. Tot ho posaren sota l'interès particularíssim del seu partit. «O 15.000 pessetes, perquè si, per al local del nostre partit, o Barcelona's quedarà sense una sala d'obres absolutament necessària».

Y una vegada més els representants de aquest grup polític, que ara manarà a l'Ajuntament, sacrificaven el bé col·lectiu de la ciutat al desig egoista de un Casino particular. Lo mateix feren quan se tractà del presupost anomenat de Cultura. No pogueren salvar una petita part que els responia a les seves idees, feren enyorar brutalment l'altra

part d'iniciatives, totes beneficioses a la nostra Barcelona.

Els nostres conciutadans judicaran aquesta tirànica actitud d'una minoria. Els nostres amics veuran clarament que els lerrouxistes no podien dignament obrar d'altra manera. La culpa no es pas seva si Barcelona'n rebé mal del enfortiment d'aquest presupost. Tota la responsabilitat ha de recaure sobre una col·lectivitat política que no té altre inspirador que'l seu propi interès, el qual posa a cada moment per demunt de les necessitats del poble barceloní i de la serietat de l'Ajuntament.

Y ara van a començar.

Congrés de l'Ensenyança

Els vots dels mestres públics

La retirada del Congrés per part de un grup de mestres públics, és més d'estranyar—ens ha dit un amic nostre, ben enterat del assumpte—per quant, ab les llistes a les mans, se pot demostrar que dels 1.500 socis inscrits n'hi han molts més que pertanyen a les escoles oficials; i dels demés, un grup compacte de més de 200 congressistes, de criteri precisament estatista, no solament votaran ab ells en totes aquelles qüestions que puguin afectar a sa dignitat i al seu porvenir, sinó que han presentat esmenes més radicalment favorables a la escola pública que les dels mateixos interessats.

La causa de tot això la busquem alguns—i segons nosaltres no anaven d'acertats—en certes conyacances entre varis elements, tots ben concertats per impedir les tasques ordenades del Congrés.

Alguns, més maliciosos, lligaven els noms d'elements oficials i enemichs del Congrés, ab el del senyor Lopera, cap de la protesta d'ahir, i fins ab alguns ultra-conservadors, interessats en que's 1.000 vots definitius de que hem parlat decidixin en un sentit determinat alguns temes posats a discussió.

Nosaltres aconsellem a tots serenitat i calma, no deixant-se portar per mans ocultes, que maquinen combinacions en dany d'lo que és just i honest.

La funció del Liceu

La funció en honor dels congressistes del Congrés de primera Ensenyança, tingué lloch al Liceu ab tot un esplendor, monda que's mereixia per la seva importància.

Vegérem al Liceu bon nombre de les més distingides famílies de la bona societat barcelonina i els més característics congressistes del Congrés de primera Ensenyança, entre els molts i forasters, els quals feren grans elogis de la magnificència de nostre gran teatre i de la hermosura de nostres dames i damiselles.

«Toscas fou destrament interpretada, per la orquestra i els cantants. El director fou ovacionat diverses vegades.

En resum, una agraïssimíssima veïlla digna dels organiscs que han encertadament havien inclòs aqu íxtxts entre'ls festeigs en honor dels congressistes.

Al Palau de Belles Arts

Sessons apícliques que han contrastat d'una manera notable ab les celebrades dies anteriors.

A la sessió primera s'ha continuat la discussió del tema segon de don Frederic Nogues.

Hi han presentat esmenes els senyors Parnal, Iglesias i Bardina que han donat lloch a dèrtinguda i correcta discussió.

Després el senyor Oliver (don Miquel dels Sants) ha llegit una Memòria, bellissimament escrita, explicant les conclusions de tema primer del qual és po-bla.

A n'aquest tema hi han presentat esmenes els senyors Porqueres i Lletjos. Com els autors no estan presents al moment de ser llegides i cap congressista les fa seves, se donen per retirades.

Una altra esmena del senyor Gomis és admesa pel ponent, car és no més que el detallament d'algunes de les afirmacions fetes ab caràcter menys casuista en el tema.

Quedant encara algunes esmenes que probablement obriran discussió i, essent tocada l'una, s'aixeca la sessió fins demà.

A la sessió segona s'ha discutit el tema quart en el que's planteja la qüestió de si cal exigir el títol corresponent per a dedicar-se a la ensenyança primària.

En les conclusions, el ponent senyor Solé i Olivé, mestre públic de Gavà, prononx el dret dels pares i la ensenyança dels fills i per lo tant, a de llegir aquesta funció en qu'ls hi mereix confiança; però, com la funció de ensenyar requereix idoneïtat adquirida en una preparació adequada i l'Estat té'l deure d'evitar que, per incapacitació de lo que ensenya, l'ús d'aquell dret esdevingui perjudicial per a la col·lectivitat que l'Estat regira i representa, creu el senyor Solé oportunitat d'exigir el títol de títol com a garantia d'aquella preparació necessària.

El ponent, no obstant, no tancante a la banda, reconeix que'l títol no és garantia única ni suficient i concedeix que, en determinats casos, se pot prescindir d'ell havent-hi altres garanties de idoneïtat.

Ab aquest criteri obert, no és gens difícil admetre algunes esmenes que restringin la exigència del títol presentent els congressistes.

A la sessió quarta s'ha continuat la presentació i discussió d'esmenes al tema del senyor Pinedo sobre escoles graduades. El ponent no ha comparegut a la sessió i, llevat de ddes o tres, totes les esmenes han estat rebutjades o admeses per votació sense discussió previa.

A totes les sessions, al començar la sessió, hi estat presentada una proposició en que's congressistes que no són mestres públics declaren ben alt el seu profund aplec i alta consideració als mestres públics dolents de que s'interpreten en una intenció que no tenia la esmena presentada'l dia abans a la sessió segona i que donà lloch a la retirada d'algunes mestres públics.

A la sessió tercera, aquesta va per la única tasca que s'hi va fer, perquè no hi va assistir la taula presidència i va presidir el president honorari senyor Sardà.

A totes les sessions la proposició va ser votada per unanimitat excepte a la tercera en que alguns senyors, de cinch a set, s'hi varen oposar portant la veu cantant el representant del Ateneu Enciclopèdic Popular senyor Martínez Gras.

Teatre Català

TEATRE LIRICH EN PORTA.—Malgrat l'adversitat que dins d'aquest presupost hi havia moltes consignacions per a obres de cultura, de sanejament, de beneficència i per a complir deutes imprevisibles de l'Ajuntament. De tot se'n burlaren els senyors lerrouxistes. Tot ho posaren sota l'interès particularíssim del seu partit. «O 15.000 pessetes, perquè si, per al local del nostre partit, o Barcelona's quedarà sense una sala d'obres absolutament necessària».

Y una vegada més els representants de aquest grup polític, que ara manarà a l'Ajuntament, sacrificaven el bé col·lectiu de la ciutat al desig egoista de un Casino particular. Lo mateix feren quan se tractà del presupost anomenat de Cultura. No pogueren salvar una petita part que els responia a les seves idees, feren enyorar brutalment l'altra

part d'iniciatives, totes beneficioses a la nostra Barcelona.

Els nostres conciutadans judicaran aquesta tirànica actitud d'una minoria. Els nostres amics veuran clarament que els lerrouxistes no podien dignament obrar d'altra manera. La culpa no es pas seva si Barcelona'n rebé mal del enfortiment d'aquest presupost. Tota la responsabilitat ha de recaure sobre una col·lectivitat política que no té altre inspirador que'l seu propi interès, el qual posa a cada moment per demunt de les necessitats del poble barceloní i de la serietat de l'Ajuntament.

Y ara van a començar.

Congrés de l'Ensenyança

Els vots dels mestres públics

La retirada del Congrés per part de un grup de mestres públics, és més d'estranyar—ens ha dit un amic nostre, ben enterat del assumpte—per quant, ab les llistes a les mans, se pot demostrar que dels 1.500 socis inscrits n'hi han molts més que pertanyen a les escoles oficials; i dels demés, un grup compacte de més de 200 congressistes, de criteri precisament estatista, no solament votaran ab ells en totes aquelles qüestions que puguin afectar a sa dignitat i al seu porvenir, sinó que han presentat esmenes més radicalment favorables a la escola pública que les dels mateixos interessats.

La causa de tot això la busquem alguns—i segons nosaltres no anaven d'acertats—en certes conyacances entre varis elements, tots ben concertats per impedir les tasques ordenades del Congrés.

Alguns, més maliciosos, lligaven els noms d'elements oficials i enemichs del Congrés, ab el del senyor Lopera, cap de la protesta d'ahir, i fins ab alguns ultra-conservadors, interessats en que's 1.000 vots definitius de que hem parlat decidixin en un sentit determinat alguns temes posats a discussió.

Nosaltres aconsellem a tots serenitat i calma, no deixant-se portar per mans ocultes, que maquinen combinacions en dany d'lo que és just i honest.

La funció del Liceu

La funció en honor dels congressistes del Congrés de primera Ensenyança, tingué lloch al Liceu ab tot un esplendor, monda que's mereixia per la seva importància.

Vegérem al Liceu bon nombre de les més distingides famílies de la bona societat barcelonina i els més característics congressistes del Congrés de primera Ensenyança, entre els molts i forasters, els quals feren grans elogis de la magnificència de nostre gran teatre i de la hermosura de nostres dames i damiselles.

«Toscas fou destrament interpretada, per la orquestra i els cantants. El director fou ovacionat diverses vegades.

En resum, una agraïssimíssima veïlla digna dels organiscs que han encertadament havien inclòs aqu íxtxts entre'ls festeigs en honor dels congressistes.

Al Palau de Belles Arts

Sessons apícliques que han contrastat d'una manera notable ab les celebrades dies anteriors.

A la sessió primera s'ha continuat la discussió del tema segon de don Frederic Nogues.

Hi han presentat esmenes els senyors Parnal, Iglesias i Bardina que han donat lloch a dèrtinguda i correcta discussió.

Després el senyor Oliver (don Miquel dels Sants) ha llegit una Memòria, bellissimament escrita, explicant les conclusions de tema primer del qual és po-bla.

A n'aquest tema hi han presentat esmenes els senyors Porqueres i Lletjos. Com els autors no estan presents al moment de ser llegides i cap congressista les fa seves, se donen per retirades.

Una altra esmena del senyor Gomis és admesa pel ponent, car és no més que el detallament d'algunes de les afirmacions fetes ab caràcter menys casuista en el tema.

Quedant encara algunes esmenes que probablement obriran discussió i, essent tocada l'una, s'aixeca la sessió fins demà.

A la sessió segona s'ha discutit el tema quart en el que's planteja la qüestió de si cal exigir el títol corresponent per a dedicar-se a la ensenyança primària.

En les conclusions, el ponent senyor Solé i Olivé, mestre públic de Gavà, prononx el dret dels pares i la ensenyança dels fills i per lo tant, a de llegir aquesta funció en qu'ls hi mereix confiança; però, com la funció de ensenyar requereix idoneïtat adquirida en una preparació adequada i l'Estat té'l deure d'evitar que, per incapacitació de lo que ensenya, l'ús d'aquell dret esdevingui perjudicial per a la col·lectivitat que l'Estat regira i representa, creu el senyor Solé oportunitat d'exigir el títol de títol com a garantia d'aquella preparació necessària.

El ponent, no obstant, no tancante a la banda, reconeix que'l títol no és garantia única ni suficient i concedeix que, en determinats casos, se pot prescindir d'ell havent-hi altres garanties de idoneïtat.

Ab aquest criteri obert, no és gens difícil admetre algunes esmenes que restringin la exigència del títol presentent els congressistes.

A la sessió quarta s'ha continuat la presentació i discussió d'esmenes al tema del senyor Pinedo sobre escoles graduades. El ponent no ha comparegut a la sessió i, llevat de ddes o tres, totes les esmenes han estat rebutjades o admeses per votació sense discussió previa.

A totes les sessions, al començar la sessió, hi estat presentada una proposició en que's congressistes que no són mestres públics declaren ben alt el seu profund aplec i alta consideració als mestres públics dolents de que s'interpreten en una intenció que no tenia la esmena presentada'l dia abans a la sessió segona i que donà lloch a la retirada d'algunes mestres públics.

A la sessió tercera, aquesta va per la única tasca que s'hi va fer, perquè no hi va assistir la taula presidència i va presidir el president honorari senyor Sardà.

A totes les sessions la proposició va ser votada per unanimitat excepte a la tercera en que alguns senyors, de cinch a set, s'hi varen oposar portant la veu cantant el representant del Ateneu Enciclopèdic Popular senyor Martínez Gras.

Teatre Català

TEATRE LIRICH EN PORTA.—Malgrat l'adversitat que dins d'aquest presupost hi havia moltes consignacions per a obres de cultura, de sanejament, de beneficència i per a complir deutes imprevisibles de l'Ajuntament. De tot se'n burlaren els senyors lerrouxistes. Tot ho posaren sota l'interès particularíssim del seu partit. «O 15.000 pessetes, perquè si, per al local del nostre partit, o Barcelona's quedarà sense una sala d'obres absolutament necessària».

Y una vegada més els representants de aquest grup polític, que ara manarà a l'Ajuntament, sacrificaven el bé col·lectiu de la ciutat al desig egoista de un Casino particular. Lo mateix feren quan se tractà del presupost anomenat de Cultura. No pogueren salvar una petita part que els responia a les seves idees, feren enyorar brutalment l'altra

part d'iniciatives, totes beneficioses a la nostra Barcelona.

Els nostres conciutadans judicaran aquesta tirànica actitud d'una minoria. Els nostres amics veuran clarament que els lerrouxistes no podien dignament obrar d'altra manera. La culpa no es pas seva si Barcelona'n rebé mal del enfortiment d'aquest presupost. Tota la responsabilitat ha de recaure sobre una col·lectivitat política que no té altre inspirador que'l seu propi interès, el qual posa a cada moment per demunt de les necessitats del poble barceloní i de la serietat de l'Ajuntament.

Y ara van a començar.

Congrés de l'Ensenyança

Els vots dels mestres públics

La retirada del Congrés per part de un grup de mestres públics, és més d'estranyar—ens ha dit un amic nostre, ben enterat del assumpte—per quant, ab les llistes a les mans, se pot demostrar que dels 1.500 socis inscrits n'hi han molts més que pertanyen a les escoles oficials; i dels demés, un grup compacte de més de 200 congressistes, de criteri precisament estatista, no solament votaran ab ells en totes aquelles qüestions que puguin afectar a sa dignitat i al seu porvenir, sinó que han presentat esmenes més radicalment favorables a la escola pública que les dels mateixos interessats.

La causa de tot això la busquem alguns—i segons nosaltres no anaven d'acertats—en certes conyacances entre varis elements, tots ben concertats per impedir les tasques ordenades del Congrés.

Alguns, més maliciosos, lligaven els noms d'elements oficials i enemichs del Congrés, ab el del senyor Lopera, cap de la protesta d'ahir, i fins ab alguns ultra-conservadors, interessats en que's 1.000 vots definitius de que hem parlat decidixin en un sentit determinat alguns temes posats a discussió.

Nosaltres aconsellem a tots serenitat i calma, no deixant-se portar per mans ocultes, que maquinen combinacions en dany d'lo que és just i honest.

La funció del Liceu

La funció en honor dels congressistes del Congrés de primera Ensenyança, tingué lloch al Liceu ab tot un esplendor, monda que's mereixia per la seva importància.

Vegérem al Liceu bon nombre de les més distingides famílies de la bona societat barcelonina i els més característics congressistes del Congrés de primera Ensenyança, entre els molts i forasters, els quals feren grans elogis de la magnificència de nostre gran teatre i de la hermosura de nostres dames i damiselles.

«Toscas fou destrament interpretada, per la orquestra i els cantants. El director fou ovacionat diverses vegades.

En resum, una agraïssimíssima veïlla digna dels organiscs que han encertadament havien inclòs aqu íxtxts entre'ls festeigs en honor dels congressistes.

Al Palau de Belles Arts

Sessons apícliques que han contrastat d'una manera notable ab les celebrades dies anteriors.

A la sessió primera s'ha continuat la discussió del tema segon de don Frederic Nogues.

Hi han presentat esmenes els senyors Parnal, Iglesias i Bardina que han donat lloch a dèrtinguda i correcta discussió.

Després el senyor Oliver (don Miquel dels Sants) ha llegit una Memòria, bellissimament escrita, explicant les conclusions de tema primer del qual és po-bla.

A n'aquest tema hi han presentat esmenes els senyors Porqueres i Lletjos. Com els autors no estan presents al moment de ser llegides i cap congressista les fa seves, se donen per retirades.

Una altra esmena del senyor Gomis és admesa pel ponent, car és no més que el detallament d'algunes de les afirmacions fetes ab caràcter menys casuista en el tema.

Quedant encara algunes esmenes que probablement obriran discussió i, essent tocada l'una, s'aixeca la sessió fins demà.

A la sessió segona s'ha discutit el tema quart en el que's planteja la qüestió de si cal exigir el títol corresponent per a dedicar-se a la ensenyança primària.

En les conclusions, el ponent senyor Solé i Olivé, mestre públic de Gavà, prononx el dret dels pares i la ensenyança dels fills i per lo tant, a de llegir aquesta funció en qu'ls hi mereix confiança; però, com la funció de ensenyar requereix idoneïtat adquirida en una preparació adequada i l'Estat té'l deure d'evitar que, per incapacitació de lo que ensenya, l'ús d'aquell dret esdevingui perjudicial per a la col·lectivitat que l'Estat regira i representa, creu el senyor Solé oportunitat d'exigir el títol de títol com a garantia d'aquella preparació necessària.

El ponent, no obstant, no tancante a la banda, reconeix que'l títol no és garantia única ni suficient i concedeix que, en determinats casos, se pot prescindir d'ell havent-hi altres garanties de idoneïtat.

Ab aquest criteri obert, no és gens difícil admetre algunes esmenes que restringin la exigència del títol presentent els congressistes.

A la sessió quarta s'ha continuat la presentació i discussió d'esmenes al tema del senyor Pinedo sobre escoles graduades. El ponent no ha comparegut a la sessió i, llevat de ddes o tres, totes les esmenes han estat rebutjades o admeses per votació sense discussió previa.

A totes les sessions, al començar la sessió, hi estat presentada una proposició en que's congressistes que no són mestres públics declaren ben alt el seu profund aplec i alta consideració als mestres públics dolents de que s'interpreten en una intenció que no tenia la esmena presentada'l dia abans a la sessió segona i que donà lloch a la retirada d'algunes mestres públics.

A la sessió tercera, aquesta va per la única tasca que s'hi va fer, perquè no hi va assistir la taula presidència i va presidir el president honorari senyor Sardà.

A totes les sessions la proposició va ser votada per unanimitat excepte a la tercera en que alguns senyors, de cinch a set, s'hi varen oposar portant la veu cantant el representant del Ateneu Enciclopèdic Popular senyor Martínez Gras.

Teatre Català

TEATRE LIRICH EN PORTA.—Malgrat l'adversitat que dins d'aquest presupost hi havia moltes consignacions per a obres de cultura, de sanejament, de beneficència i per a complir deutes imprevisibles de l'Ajuntament. De tot se'n burlaren els senyors lerrouxistes. Tot ho posaren sota l'interès particularíssim del seu partit. «O 15.000 pessetes, perquè si, per al local del nostre partit, o Barcelona's quedarà sense una sala d'obres absolutament necessària».

Y una vegada més els representants de aquest grup polític, que ara manarà a l'Ajuntament, sacrificaven el bé col·lectiu de la ciutat al desig egoista de un Casino particular. Lo mateix feren quan se tractà del presupost anomenat de Cultura. No pogueren salvar una petita part que els responia a les seves idees, feren enyorar brutalment l'altra

part d'iniciatives, totes beneficioses a la nostra Barcelona.

Els nostres conciutadans judicaran aquesta tirànica actitud d'una minoria. Els nostres amics veuran clarament que els lerrouxistes no podien dignament obrar

Pàgina Artística de LA VEU

Excavacions y troballes. - Art antich y modern. - Pedagogia artística. - Museus y Coleccions. - Art nacional y extranger. - Curiositats barcelonines. - Ressenya de conferencies. - Exposicions locals y forasteres. - Llibres y Escoles. - Noticies de concursos y de tot lo que pugui interessar als artistes y als industrials d'art

2

CANTIRET CATALA
de vidre transparent, ab tarbalans
de vidre blau. Sigle XVIII

Col·lecció de D. Sanjaqui i Rius

La fira del vidre per Cap d'any

El ferro y el vidre: vençut les dues materies que, ab tot y ésser ben diverses per no dir oposades, varen donar origen a dues industries d'art, conreuades ab gran amor per mestres barcelonins dels temps historics. Lo més fort y lo més feble, lo més obac y lo més transparent, lo més dur y lo més lleu, lo més feixuc y lo més lleu, varen ésser els materials de que's valien antics artistes del passat pera inventar en l'obra un pensament de bellesa, ab quicòm més d'enginyer y de virtuos, en que's fa sentir l'esperit de la raça.

Un vidre català, copa o ampolla, vas d'inter, joyer o caldereta, per la seva bellesa de forma arriba molts cops a semblar-se a un vidre venecià, y en els museus estrangers s'ha equivocadament atribuït a la industria de Murano lo que es fill legítim del nostre país. Però havem vist intel·ligents afins a la materia que no's confonen. En la vidres d'aquí s'hi sent una franquesa d'una especie de virilitat que quasi may capen a un estudi amorós y detingut. És com la virilitat venecià, tan delectable com la feminitat de la vidre de Murano, a causa de la seva ferocia dins la gracia y de la seva aspreza dins lo exquisit.

Més d'aquí de banda tals característiques, una de les coses que, mirades desde avuy, ens resulten més hermoses, quasi tan hermoses com els mateixos vidres, es considerar la conciencia, que tenia la ciutat, de la valia artística d'aquella exquisida producció, cantada y descrita per il·lustres forasters y mercantilment escampada fora del nostre país. Perque es un fet documentalment provat que la societat barcelonina de l'epoca tenia l'homenatge dels seus prestigis a les manifestacions públiques del art del vidre, quan aquest celebrava'l triomf de la propia industria, extenent per carrers y places subils articles eixits de la seva inspiració.

La manifestació era una fira, y la fira tenia lloch al Born y a les vies del veïnats que donen a aquella plaça: carrers del Rec, Flaxassers, Moncada, Vidriera... Com que's industrials conreuadors d'aquelles arts enginyoses habitaven pels voltants del barri, no més els calia guarnir els portals de les botigues respectives pera tenir feta aquella especie d'exposició al aire lliure. La principal festa dels vidrers se celebrava el primer dia d'Any. Nova festivitat amada per tots els barcelonins, y sobre tot pels del barri de Santa Maria de la Mar. Un hom s'enjoya al suposar, ab fonament, com en tal diada y en tal fira les gentils dames de Barcelona's firaven ab les filigranes invencions del vidre de la ciutat, comprant per poch, preu aquella exemplars que avuy s'admiran ab respecte en les vitrines de museus y coleccions: la morruxa fantàstica ab exornació de lactinins, l'ampolla ab esmalts de color vert y ab motius ornamentals de caçera, la copa transparent, volut y de finíssima galba. Y un també's representa fàcilment com el cavaller oferint a la damisela dels seus amors aquelles joyes de la industria vidriera que, passant moltes voltes de mà en mà, arribaven als demés indrets d'Espanya, pera guarnir mans, escots, vestits, oratoris y cambrials. Així sabem que Ferrán el Catòlic d'Aragó va enviar a Isabel de Castella 264 exemplars de vidre artístic barceloní. Y així descriu també la solemnitat barcelonina un gran drama del segle d'or català, Tirso de Molina. Testimoni presencial de tal mercat, cap a ses velleses, l'illustre mercader va venir a la ciutat nostra, n'ha deixat una pàgina descriptiva que la senyora de Lampérez, biògrafa del dramaturg, ha divulgada.

«Dos feries—diu el poeta—hacen franquicia a Barcelona cada invierno, en la materia más lucida, más delicada y quebradiza, si bien más útil, que halló el uso de los hombres. Vidrio es la una, que en el primer día de enero, no contentándose con los hielos que la distancia del sol la viste, obliga al artificio que adorne su mayor plaza (la plaza mayor o Born) y sus vecinas calles de tiendas cristalinas que en desahogados aparadores, vajillas, aguamaniles, vasos, escriterios, sortijas y brinjuillos de vidrio transparente hermosean los portales de las casas con algún género de menosprecio de la argentería (así llama esta ciudad las oficinas de los príncipes metales). Esmérase esta nación, entre las demás de España, en lo aliñoso y sutil de sus tareas (que para ser tan bellas, reparando tan poco la milicia en las delicadezas de las artes, parece maravilla) y las que en los años émulos del cristianismo Barcelona compiten con Venecia. Pues dado que sus vidrios tengan por extranjeros mayor estima, si en la sutileza de la labor deja de igualarse, en las diferencias curiosas y confusión apacible de sus hechuras no lo permite. Testigo es la experiencia con que por todas partes se venían a vender, en gacetas y cajones, vestidos, oratoris y camarineros de las didivas que Barcelona feria a sus damas, para que a imitación de cuanto añada la industria invencional al valor de los metales, no echen menos, pues a no cederle la fragilidad de su materia, lo diáfano y hermoso de sus vidrios hubiesen hecho despreciable el oro.»

Aquest és el glorios elogi que Fray Gabriel Teller, amador del nostre país y de les seves institucions públiques—ben distint, en aquestes preferencies, del seu contemporani Quevedo—va escriure sobre una solemnitat social de Barcelona, tot celebrant els productes de la industria vidriera del nostre país, mostres variades de la qual son miraculosament arribades fins als nostres dies.

R. CASELLAS.

El modelatge, medi educador

Fruct de les experiencies que'l professor berlinès Albert Reimann ha practicat en les seves escoles de Berlín, apareix avuy entre nosaltres, mercès a la lloable empresa del conegut industrial el bon amic nostre don Guillem Puig, un nou material escolar que respon a les practiques que les modernes teories pedagogiques aconsellen, ve a ésser un regulador d'aquelles facultats nadiues dels infants que, si Rousseau aconsellava deixar lliures, una més novíssima tendencia disciplinaria aconsella aprofitar pera encarrilar-los y treure'n profit.

El doctor Reimann en el fascicle publicat darrerament, parlant de l'aplicació del modelatge en la instrucció primaria, esmenta com el més indubitable triomf del seu sistema la especial predilecció que'ls infants senten per aquesta feina, en la qual, lliures de l'acció fiscalitzadora del mestre, modelen al seu gust nits y bestioles y plantes y figures, desde la forma rudimentaria d'una fruita—sempre per propia voluntat—a la imitació personal del rostre del veínet o de la cara del Emperador que deu presidir les sales hont treballen.

«Si voleu donar una alegría als infants—diu el professor Reimann—donèu-los una ocupació que representi un joc, y així, com a un gran principi preparatiu pera fer coses, tindreu fonamentat arrel en l'esperit del noy l'hàbit del treball. L'alegria que produeix l'obra creada per si mateix es tan gran, que sense cap dubte totes les successives deuen ésser promogudes per aquelles.»

El desig de fer quelcom que Froebel aprofita com a base dels seus procediments educatius, crech que no té en les escoles la consideració que mereix. Responent a aquestes declaracions, el doctor Reimann creu de gran transcendència'l modelatge pera educar l'infant a la visió y a la concreció de les idees, y a amparar aquestes idees, que al començar el mon infantil ab els pobles primitius, troba en aquells l'escultura com a manifestació primera de expressió.

No's tracta de fer artistes—diu el professor, a l'avertió dels pares poch amichs d'inclinar els seus fills cap al canó de les arts—se tracta simplement d'afinar les facultats manuals que han d'estar en tot els afers de la vida després de l'expressió, y al mateix temps d'obrir al deixeble'l camp inagotable de la imitació de les formes que l'envolten, en la observació de les quals ha de trobar profundes y inextinguibles lliçons de coses.

Pochs dies fa que'l professor de la nostra Escola de Belles Arts, senyor Rodríguez Codol, en un hermos treball que presenta en el Congrés de Girona Municipal, parlava entre nosaltres de l'importancia del art com a medi educador dels infants, y ell, com el doctor Reimann, ens feya veure el valor educatiu de l'imitació de formes ab les que s'ovint el nen, embrutant les parets de la nostra casa, se guanya la severa repulsa paternal.

Les corrents pedagògiques modernes, per altra banda, venen en concurs de aquesta fórmula educativa; y si mestres y educadors coincidim la recomanem, b' seria recomanar als pares, als quals és confidat la educació dels infants, la obra dels mestres, que ara que la festa dels Reys està ja en porta, y els poderosos del Orient ja va venir cap a les nostres terres, cudeixen de que en les sarras dels seus camells no hi manques aquesta profitosa joguina que exime de les escoles Reimann, y passen per les mans dels industrials, ha devingut una joguina més, tancada dins d'una vistosa caixa, hont el nen troba ab les seves colònies a diverses totes, de la materia plastilina, les cines propies pera'l modelatge.

Dever dels educadors deuria ésser remercier al nostre industrial que en el seu establiment del carrer de Pelayo ha exposat les primeres caixes, agnirant la seva empresa d'introducció d'aquest producte al nostre país; producte del qual els nostres infants no treuran l'imatge, empresa y barreja, hont arribaran concretats els pensaments y les visions que calen remoure y activar pel bon y complet desenvolupament de l'intel·ligencia dels petits ciutadans.

Imatges d'aquests dies

La representació de la Mare de Deu tenint als braços al Nen Jesús, ha estat sempre un dels temes més conreuats, per no dir el més favoregut pels pintors y escultors del cristianisme. Entre les vacilantes figures dels primers temps cristians, ja apareix, com a feliç auguri del esplendor que assolirà, temps a venir, la tendra agrupació de la Mare y el Fill sacratíssim. Y desde aquella hora primerenca endevant, lluny de desaparèixer de l'onomografia cristiana la sublim figuració, cada artista de cada poble sembla oferir una variant.

Durant l'Edat Mitjana, no cal pas dir que artistes d'aquell temps de fervor públic varen posar en podres, en pintures y papers, l'inspiració al servei dels divinals personatges que ab tanta tendra d'esperit parlaven a la devoció dels fideles. Italians y flandresos, francesos y alemanys, tots fan sortir a Maria y a Jesús infant, del cel de llur estre artístic.

Y en els dies inquietos y lluminosos del Renaixement, ve com una refluída a brotar de les mans augustes dels creadors, en les escoles europees, que triomfament s'empenyen en junir els temes de la tradició als canons nous, y antiquissims, que acaba de descobrir l'humanitat. El Vinci, Raphael d'Urbino, Miguel-Angel, en certs moments fan l'efort de que donguin la senyal als homes pera empendre les vies de resurrecció, investint ab formes noves, o renovades, l'ideal del cristianisme.

Cap dia, donchs, com aquesta més senyalada pera memorar, ala com ahir en papers d'un grafisme moderníssim, pla com avuy en dissenys inoblidables de Mestres del Renaixement, l'unió dolça y pura, tan divina com humana d'una Mare ab el seu Fill.

La gracia entusiasta y labia de Raphael ens ha deixat un dibuix magnífic de la sublim representació. Maria, asseguda, fa descansar a Jesús sobre's genolls, mentre la mirada del Nen se posa sobre'l llibre que pietosament lleix a la seva Mare. Com penetrat de la doctrina del llibre, el Nen ajunta les mans y sembla que ja balbategi un salm d'amor pera l'humanitat atribuïda. La suau agrupació, impregnada de recolliment tot ella, se considera com un croquis esboçat pel mestre pera la «Madona del Llibre».

La Verge y l'Infant
Dibuix de Rafael d'Urbino

Que's conserva al Museu de Sant Petersburg.

El geni impetuós, gregari, incommensurable, de Miguel-Angel Buonarroti ha llegat a l'admiració dels segles un grup de marbre blanc, inabastat que decora la sagristia de Sant Llorenç, a Florencia. Y estudia pera aquest marbre genial, el dibuix que aquí donem, representant ab una força quasi terrible, la excelsa comunitat de la Verge Mare y del seu Fill.

Y del fastuós Pere-Pau Rubens, del exuberant pintor del segle XVII, senyor brillant y artista fecund, és la reducció que en aquesta «Pàgina» reproduïm de la sangüana ab retocs blancs, figurant «Maria, Santa Isabel, el bon Jesús y Sant Joan».

Així, l'un al costat del altre y ab un tema similar, veurà el lector lluir avuy les diferenciacions que distancien a uns genis universals.

Ciencia y Art

Pochs dies fa va reunir-se per primer cop a París la Secció Artística del Institut General Psicològic. Ab tal motiu, el secretari, M. Joloubew, va pronunciar un discurs programari, del qual traduíem els paràgrafs següents:

«La psicologia artística es una branca de les ciencias naturals que s'estén fins al domini del art, una ciencia-artística, si's pot dir així.»

«Més, ¿com estudiaria l'artista? Donchs, posant-se en el seu lloch, veient com treballa en el seu taller, de vant del model, davant del paisatge que està pintant. Cal seguir els seus pensaments, cal veure ab ulls de pintor, cal tocar ab mans d'estatuaria, recullir els seus esbossos, els seus esboços, les seves notes escrites, si es possible conseqüenciar. Cal, finalment, oïr quan parla, quan aconsella als seus deixebles, als seus amichs. Y devem agudament examinar la seva paleta de colors ab atenció minuciosa, com si's tractés d'un aparell fotogràfic. El geni artístic, la facultat de crear, de produir, podem analitzar en un pintor o en un imitador, igual que un biòleg estudia un organisme vivent: gènesis, formació, maduresa, decadència. Ab això s'hi ha prou pera demostrar que la psicologia artística troba's sens millors aliats en els artistes mateixos.»

«Veritat es que'ls artistes se malifien ben sovint dels mètodes de la ciencia. Aquesta aprensió prové d'un malentès que s'ha convertit en tradició, en opinió general. Els nostres passats se plien ab les antitesis al·legòriques, y ab molt de gust imaginaven grans y simbòliques figures: la Pau y la Guerra, la Ciencia y l'Art. Y aquestes figures pintades o esculpides, constituïen la solemnitat decorada de les Academies y els teatres. Mes, en veritat, ¿qui es capaç de fixar els límits entre la ciencia y l'art? Els punts de contacte son nombrosos, apenes sensibles les transicions. A

l'Edat Mitjana, el màximatisme era anomenat artista, y la música considerada com ciencia. Y a l'epoca del Renaixement passava una cosa per l'estil quan Brunelleschi demanava a Toscanelli fórmules pera la seva estètica, y quan Luca Pacioli ajudava a Leonard de Vinci en les seves enigmàtiques y silencioses recerques al fons del Palau Visconti».

Crònica

El bust de Vinci o de... Lucas
L'altre dia parlàrem en aquesta «Crònica» de la gran emoció causada en els centres artístics europeus per la disputa entre anglesos y alemanys respecte a l'autenticitat del bust de cera atribuït a Leonard de Vinci, y adquirí, per la respectable quantitat de 160.000 marcs, per M. Bode, director del museu del Emperador Frederich, de Berlín.

Donchs bé, mestres aquest director adueix proves y més proves pera demostrar als anglesos que'l bust comprat és autèntic del gran artista florentí, els anglesos, per la seva banda, no's desanimen, assegurant que, si's varen deixar perdre la peça en qüestió és perque ja sospitaven un discurs programari, del qual traduíem els paràgrafs següents:

«Però, pera acabar de reblar el clau, ara s'ha celebrat a Londres, a càl Christie, una venda de les obres escultòriques de l'esmentat Lucas, entre les quals, al dir dels diaris anglesos, hi havia un grup: «Mare y Fill», la factura del qual s'assemblava molt a la del famós bust adquirí pels alemanys.»

El grup don Lucas va pujar a 4 lliures tansols, y apesar del reclame que naturalment s'és fet al voltant de l'obra del escultor contemporani ab lo del bust atribuït a Leonard, el conjunt de la venda, compost de 90 obres, no va ascendir més que 400 lliures esterlines.

Leopold II, amateur

El Rey de Bèlgica Leopold II, que ara acaba de morir, era un amateur a ultrança. En les seves correrres per París, els aficionats a coses d'art se'l trobaven tot sovint pels carrers de Laffitte y Pelletier, esquadriant per entre objectes antics, quadres, llibres vells y altres exemplars.

Tenia una admirable flaira pera distingir entre la brutícia dels segles un troc de bona pintura y poch eren els conxeadors que sapiguessin com el desxifrar un anagrama, un signe a sota'l primer terme d'un quadre. El mateix s'entendia sota l'axella, l'exemplar comprat que destinava a augmentar les seves magnífiques coleccions.

Se conta que un dia, anant carregat ab un quadret, va trobar a una alta dama de la més lligitima aristocràcia francesa, y que, pera saludarla completament y canviarli uns quants mots de cortesia, va deixar tranquil·lament el quadret al marxa-peu d'un portal. La prind

cosa—ja què princesa era aquella dama—va voler veure'l quadre que havia per un instant deixat el Rey dels belgues en el portal. Leopold va ensenyar-li; la dama el va alabar molt y el rey va tornar a deixar-lo, fins que, finta la conversa, se'l va tornar a posar sota l'axella y, com un burgès qualsevol, se'n va anar als seus quefers.

Mes, no eren pas solament quadres antics lo que cridava l'atenció al rey diu, sino que també preocupava moltíssim el embelliment decoratiu y restauració dels seus palaus. Diu un periòdic de Bruselas que'l diu d'aquesta setmana se varen reunir els homes de confiança que formen la societat, constituïda pel Rey Leopold, encarregada d'esmercar fins a la respectable suma de 12 milions en restaurar y embellir els palaus y castells reials.

Mes sembla que la princesa Lluïsa, filla del Rey, ha fet saber als membres de tal corporació que desde l'instaurat del vector que ella oposava a les despeses, estaven privats de distribuir cap acció, afeint que la societat de restauració y embelliment serà disolta, segons totes les probabilitats.

Els humoristes catalans

Pera'l mes d'abril del any vinent se senyala la data de la «Primera Exposició dels Humoristes», que està organitzant actualment a Barcelona.

Realment és una manifestació de les variacions del nostre art, qu'ha feya bona falta y en la qual podrien donarse a conèixer els innombrats al costat dels que ha sancionat el públic.

Probablement la exhibició tindrà lloch a les galeries del Fayans Català, desposant-se'l sala central de les mateixes ab compartiments o petites sales que permetin subdividir les instal·lacions de cada artista.

Indubtablement la «Primera Exposició dels Humoristes» serà un èxit que obligarà a la seva continuació anual.

El llegat Salting

Com deyerem en la passada «Pàgina Artística de LA VEU», acaba de morir a Londres M. Salting, llegat als museus de la capital anglesa la seva superba col·lecció.

Valuada en son conjunt, compresos els quadres y objectes d'art, se l'ha estimada en 25 milions.

AMPOLLETA CATALANA
de vidre esmaltat de vert, ab decoracions
de gossos passants darrera un ceri
y aus voladores. Sigle XV

Col·lecció de D. Enric Cabot

Venda del taller del Caran d'Aché

Els dies 21 y 23 d'aquest mes han estat venudes al Hotel Drouot, de París, les obres del cèlebre caricaturista Caran d'Aché, mort no fa pas molt temps a la capital de França.

No pot haver oblidat ningú que's tingui per veritable amateur d'Art, l'enginyer det famós caricaturista, y sabut és lo preciosos que ara resulten tots els fragments, totes els dibuixos, totes les aquarelles y totes les joguines que porten com a segell la seva personalitat i una inspiració.

Tots els que varen ésser un dia's admiradors del seu talent varen donarse cita a la Exposició d'obres seves que constituïen la segona y segurament la última venda del seu taller.

Allí varen ésser admirades curioses a l'ues de personatges de l'epoca, retrallades en un paper, belles aquarelles, tingides aquarelles, adorns de diverses series d'aquests dibuixos tan divertits, tan espirituals, que venen a ésser com espinnes de gent, així com algunes joguines de fusta retallada.

Totes aquestes obres del insigne dibuixant varen ésser disputades ab gran fervor pels coleccionistes més seriosos.

Un retrat de Colón

Dijous passat va visitar al ministre de Marina el pintor valencià Joaquín Sorolla, ab el propòsit de que al seu departament se li facilitessin detalls dels treballs de l'epoca de Colón, ja que l'illustre artista té l'encàrrec de fer el retrat del gran descubridor y navegant, pera els Estats Units.

Al il·lustre pintor espanyol se li varen facilitar tots els precedents que hi hà al ministeri de Marina, y després va visitar el Museu Naval, examinant detingudament el quadre que s'ha conservat representant la carabela «Santa Maria».

Espanya a Buenos Aires

Ha visitat al ministre d'Instrucció pública una comissió d'artistes, de la qual formaven part els senyors Blay, Chicharro, Peña, Alcazar, Alberti y Alvarez Dumont, pera preguntar que Espanya concorra oficialment a l'Exposició Internacional de Belles Arts que l'any vinent se celebrará a Buenos Aires.

Va manifestar el ministre a la comissió els bons propòsits de que està animat respecte als desitjos dels manifestants. El ministre també va dir que estava disposat a que Espanya concorregués oficialment a dita Exposició, però lo qual se publicaria aviat la convocatòria.

Va afegir el senyor Barroso que sempre sentia disposat a fer tot lo que pogués en benefici del art espanyol, desplorant que les limitacions del presen

El Nen Jesús, Maria, Santa Isabel y Sant Joan.
Dibuix de la sangüana, de Rubens.

Maria y l'Infant Jesús
Dibuix de Miguel Angel

PLATA IMPERIAL

LA MÉS ACREDITADA
J. Llorens. - Rambla Flors, 30

Supressió de consums

Desd'el primer de janer serà un fet a Caceres la supressió absoluta del flet de consums.

L'Ajuntament ha fet modificacions en sos ingressos, prenent exemple de Tarragona, per suprimir els consums.

Assemblea de professors

A la tarda, i baix la presidència del senyor Suñer, s'ha celebrat la tercera sessió de l'Assemblea de doctors i llicenciats en Ciències i Filosofia i Lletres, per a discutir el tema:

Quint, que és el de torn a la temàtica, que és la de la provisió de càtedres i garanties reglamentàries a que deuen atorgar-se.

El senyor Gaspar ha defensat que la provisió de càtedres se fassi únicament per medi de la oposició.

Referint-se als torns lliures d'oposició, demana que en aquestes s'exigís als opositors pràctiques docents, per a la qual proposa a l'Assemblea que s'exigís a n'algunes que hagin estat al menys dos anys ensenyant en algun establiment privat.

El senyor Solà ataca la forma actual en que's fan les oposicions a càtedres, i demana que accepti l'Assemblea unes noves bases.

El senyor San Román afirma que l'ingrés en el professorat és un assumpte molt complex i creu que l'únic medi de fer càtedres no és la oposició, sinó fundar un centre docent d'alt nivell puguin sortir els futurs pedagogs.

Se passa al tema sisè que tracta de la organització oficial en els distints graus d'ensenyança.

El senyor Castiella afirma que avuy sols a Espanya passa el fet de que un individu al qual se li ha donat un títol universitari, pugui per medi d'una oposició, desempenyar una càtedra.

Diu que l'ensenyança a Espanya, en lloch d'avançar, ha reculat.

El senyor Reimón exposa que en les classes del professorat oficial de segona ensenyança hi ha una categoria dels ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

Parla després el senyor Gandavide, fent consideracions sobre l'anomia que representa el que estigui un a l'Institut i un altre a l'Assemblea, i demana que s'organitzin els ajudants que està completament desamada.

exhibició ab breus explicacions o comentaris. La sessió serà pública.

La Junta Directiva del Apostolat de la Oració de Sant Vicens de Paul prega encara més a tots els seus associats que serveixin assistint a la junta general que's celebrarà proper dimenge, 2 de janer, a les onze en punt del matí, a la iglesia de Sant Vicens, per a celebrar la seva aprovació reglamentària del Centre Catòlic de Sant Vicens de Paul.

Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria.—Societat especial de Sport i Excursions.—Programa d'excursions per al vinent mes de janer:

Dia 3.—Excursió d'un dia a Santa Fe del Montseny, pujant per Gualba i baixant pel Coll de Santa Elena, fogós de Moench, Campins i Sant Celoni. Sortida en el tren de les cinch del matí, per la estació de França. S'han de portar provisions per tot el dia.

Dia 8.—Excursió de mitja dia; primera sortida del petit concurs pels alumnes del gimnàs.

Dia 16.—Excursió de mitja dia per Montcada, Vallsana, Sant Geroni de la Murtra i Badalona.

Dia 23.—Excursió ciclista d'un dia a Llinars, per Arenys.

Les hores de sortida de cada excursió s'avisaràn cada setmana.

El Concili Directiu del Col·legi oficial de Veterinaris de la Província de Barcelona, en assemblea del 22 del corrent, va quedar constituït en la següent forma:

President, don Ramon Turro; vis-president, don M. Vilà; tesorero, don Josep Farreras; secretari general, don Benigne G. Neira; vis-secretari, don Angel Sabatés; secretari d'actes, don R. Masanella; vocals: don Josep Riera, don Esteve Trull i don M. Xirriachs.

El president del Comitè de Defensa Social don Lluís de Dalmau ha sortit cap a València i Gandia, ab objecte de visitar a son fill primogenit, novici jesuïta en el Palau del Sant Duch d'aquesta ciutat.

Ab aquest motiu s'ha encarregat de la presidència de dita societat el senyor vis-president primer don Enrich Saguer Villavechia.

En el saló d'actes del Centre de Contractistes Generals d'Obres, i baix la presidència de don Josep Sabadell Giel, van reunir-se els representants dels gremis afectats pel gravamen imposat sobre les materials de construcció, en els pressupostos municipals darrerament aprovats.

Per unanimitat se van prendre les següents acorts:

Primer. Recórrer per tots els medis que les lleis estableixen contra el impost.

Segon. Cercar l'adhesió de quantes entitats representen interessos industrials.

Tercer. Nomenar una comissió que ab amplis facultats practica la gestió que cregui oportuna fins a la realització del objectiu que's proposaven els reunits.

Quart. Resistir a pagar l'impost i, encara que per això fos necessari no comprar més materials, deixant sense acabar les obres empreses, tant en el cas de que s'intentés cobrar l'impost referit per part del Ajuntament, com en el de que per algun industrial, poch escaient del seu deure, se firmés un concert o ajustament ab el Municipi.

Tot seguit se procedí al nomenament de la comissió acordada, la qual quedà constituïda en la següent forma:

Don Josep Sabadell Giel, president del Centre de Contractistes.

Don Pius Martí, fabricant de pedra artificial.

Don Jaume Moré, fabricant de mosaics.

Don Josep Balaguer, fabricant de calcs, iuier i ciment.

Don Antoni Coll, president del Centre de Propietaris i Industrials del Clot.

Don Enrich Campany, President del Centre de Marbrers.

Don Josep Pallegre, president del Gremi de pintors i empaperadors.

Don Antoni Sagarra, del Círcol de propietaris industrials de Gracia.

Don Antoni Seraballs, dels fabricants de ceràmica.

Don Josep Pi, del Gremi d'estucadors.

Don Cosme Borrell, fabricant de guix.

Don Marcel·l Padró, don Jaume Agudó, don Josep Mañé i don Josep Palomares, contractistes d

